

Geachte aanwezigen, zeer gewaardeerde desert rats,

Mede namens de leden van de reüniecommissie en het bestuur van de SMC heet ik jullie als voorzitter van de SMC en als laatste Provost Marshall / NL Contingentscommandant bij de Multinational Force and Observers van harte welkom. Fijn dat zo velen zich hebben aangemeld.

Een speciaal woord van welkom voor het bestuur van de Identiteitsgroep Steenrode Baretten, vertegenwoordigd door de heren Jacobsz en van Gelden en mevrouw Akerboom. Ik kom straks nog terug op onze relatie met de ISB

Een speciaal woord van welkom ook voor de heer Vink, die namens het Veteranen Instituut hier aanwezig is.

Ik herinner me nog heel goed dat in begin 1982 de toen majoor Fabius werd weggeroepen uit een bijeenkomst in de kantine van Staf KMar aan de Raamweg. Hij kreeg toen opdracht een verkenning uit te voeren naar een mogelijke missie in de Sinai en hij was later ook de eerste Provost Marshall.

Uiteindelijk hebben wij als Nederland van maart 1982 tot mei 1995 een bijdrage geleverd aan de MFO en daarmee aan het handhaven van de vrede in dat deel van de wereld. Een vrede die zeer broos is, hetgeen deze week ook weer heel nadrukkelijk is gebleken.

In deze periode is ons in de Sinai één collega ontvallen. Jacco Westendorp kwam op 8 december 1994 bij een verkeersongeval op de weg van Sharm El Sheik naar Eilath, 8 km ten zuiden van Nuweiba, om het leven.

In de achter ons liggende jaren zijn ons ook andere collega's ontvallen die samen met ons in de Sinai hebben gediend.

Allen wil ik samen met u gedenken, ik verzoek u op te staan, de houding aan te nemen en met mij één minuut stilte in acht te nemen.

Dank u wel

In maart 1982 begon dus onze missie in de Sinai. Voor ons als KMar was dat sinds de inzet in Indië weer de eerste missie waarbij zo veel collega's als eenheid werden ingezet. Uniek was toen ook dat een hoofdofficier als Provost Marshall werd uitgezonden.

Velen hebben geprobeerd zich voor deze missie aan te melden. De historische omgeving (Egypte en Israël) speelde daarbij een rol, maar ook de mooie natuur, met name onder water in de Rode Zee.

Voordeel van deze missie was dat wij allen zowel in Egypte als in Israël normaal ons werk konden doen. Natuurlijk was er af en toe een dreiging van een bomaanslag in bijvoorbeeld Tel Aviv, waren soms sommigen van ons dicht bij een dergelijk incident, gelukkig heeft dat nooit tot slachtoffers bij ons geleid.

Het werken in zo'n internationale omgeving was voor ons als marechaussees zeer leerzaam. We leerden onder andere dat we op onze strepen moesten staan als een commandant van een ander contingent een eigen onderzoek wilde instellen, de zogenaamde Board of Inquiry, om zo een onderzoek door en namens de Force Military Police Unit te voorkomen.

De onderzoeken waren zeer divers, een greep:

De commandant van het Columbiaanse bataljon stal het vlees van zijn mannen en regelde daardoor elk weekend een BBQ met zijn officieren. De normale straf zou zijn geweest: repatriatie naar Columbia. In dit geval zei de Columbiaanse regering: dat is goed, maar dan gaat ook het gehele bataljon mee. Uiteindelijk bleef deze luitenant-kolonel nog gewoon zijn tijd uitdienen, voor ons rechtvaardigheidsgevoel zeer teleurstellend.

Fiji's die een jeep in de woestijn begroeven om zo beter te kunnen scoren v.w.b. het aantal aanrijdingen. Jeep weg, dus geen aanrijding of schadegeval.

Een verdronken Fiji-kapitein in het noorden van Israël.

De diverse diefstallen, daarbij de fietsen niet te vergeten. We zijn zelfs over gegaan op het graveren van de frames. Totaal zinloos natuurlijk, de Egyptenaren wisten toch de fietsen uit het kamp te smokkelen.

De aanrijdingen en verkeersongevallen.

De onderzoeken naar sexual harassment. Ik zie nog de kleine Amerikaanse kapitein uit Texas in ons uniform langs de rijen Fiji's lopen om te kijken of ze de dader van de aanranding kon herkennen. Uiteindelijk bleek de dader een Amerikaanse militair te zijn.

Op 1 mei 1995 zijn we als laatsten uit de Sinaï vertrokken.

Ik ben in juni 1995 uitgenodigd voor een bezoek aan Hongarije. Daar heb ik gesproken met een luitenant-kolonel van de infanterie. Hij zou eind dat jaar de nieuwe Provost Marshall worden. Hij had een lijst met wel 200 vragen opgesteld, verreweg de meeste vragen gingen over hoe hoog de toelage was, etc.. Het werk vond hij minder interessant. Het Hongaarse contingent zou ongeveer 48 personen sterk zijn, daarvan spraken er vier Engels, de rest vloeiend Hongaars. Heel gemakkelijk om zo als politie-eenheid in de Force te kunnen dienen.

Terzijde: onlangs zijn twee collega's uitgezonden naar de MFO om aldaar ingezet te worden voor de zwaardere onderzoeken.

Velen van ons hebben elkaar een tijd niet gezien. Velen van ons schrijven zich ook niet in voor de door jaarlijkse door de ISB georganiseerde reünies. Regelmatig bereikte ons als bestuur van de SMC en mij als oud PM de wens om toch weer een keer bijeen te komen. Vandaag geven we invulling aan die verzoeken. Niet om een concurrent te worden van de ISB, maar om tegemoet te komen aan de veelvuldig geuite wens. Wellicht komen we over een jaar of twee weer als leden van de voormalige FMPU bijeen, dat laat onverlet dat ik zeker de andere reünie bij u onder de aandacht wil brengen.

Voordat ik tot een afronding kom, wil ik als directeur van ons museum nog iets onder uw aandacht brengen. Velen van ons hebben tijdens deze missie, maar ook tijdens andere missies brieven gestuurd, later e-mails, naar vrienden en bekenden. Deze meer algemene berichten zijn voor ons museum ook zeer waardevol. Het geeft een beeld van de desbetreffende missie. Vooral later is het daarop kunnen terugkijken zeer waardevol. We krijgen nu regelmatig stukken die op de Tweede Wereldoorlog of de Indië-periode slaan. Gooi een en ander in ieder geval niet weg, laat het beoordelen van de waarde van documenten a.u.b. aan het museumteam over.

Tevens wil ik bij deze de leden van de reüniecommissie, waar onder ook Jos van der Vaart, en de dames die wederom ons helpen heel hartelijk danken voor het vele werk wat zij hebben verzet om deze dag voor ons mogelijk te maken. Tevens wil ik de Commandant van het LOKKMar en het personeel van Paresto danken voor hun steun.

Ik wens u allen een heel geslaagde reünie toe.